

כמה יקרא בכל פעם לתרגם בבת אחת

כבר נתבאר, שבזמנם, בשעת קריאת התורה וההפטרה, היה המתורגמן מתרגם את הדברים לציבור בלשון תרגום שהיא היתה לשונם.

בקריאת התורה, יקרא הקורא בכל פעם בבת אחת פסוק אחד ולא יותר, שכך יוכל התורגמן המתרגם לתרגמו בנקל, ולא יטעה, מה שאין כן אם יקרא הקורא מספר פסוקים יחד, יש לחוש שהמתורגמן יטעה בתרגום, ואין אנו רוצים שיבוא לכלל טעות בתרגום התורה שבה כתובים כל המצוות.

ובהפטרה רשאי המפטיר לקרוא בבת אחת אף שלושה פסוקים, ואף שעל ידי זה עלול התורגמן לבוא לידי טעות, כשהוא מתרגם שלושה פסוקים יחד, לא אכפת לנו, כי מדברי הנביא לא יוצאות הוראות.^א

וכל זה, כששלושת הפסוקים הם מענין אחד, אבל כשכל אחד ענין אחר, יקרא אותם אחד אחד,^ב ומצינו שלושה פסוקים סמוכים שהם שלושה עניינים בהפטרות שופטים, "כי כה אמר ה' הנס נמכרתם ולא בכסף תגאלו" (ישעיה נ"ב ג'), "כי כה אמר ה' אקים מצרים ירד עמי בראשנה לגור שם ואשור באפס עשקו" (ישעיה נ"ב ד'), "ועתה מה לי פה נאם ה' כי לקח עמי חנם משלתי^ג והילילו נאם ה' ותמיד כל היום שמי מנאץ" (ישעיה נ"ב ה').

האופן שבו מותר לדלג בתורה מפרשה לפרשה

הקורא בתורה, לא ידלג מפרשה לפרשה, אלא אם כן יתקיימו שלושה תנאים.

א. תנאי אחד הוא, שיהיו שתי הפרשות מדברות באותו עניין. אבל אם כל פרשה מדברת בעניין אחר, אין מדלגים מזו לזו, משום שדברי תורה הן אזהרות ועונשים ומצוות, וצריך שיכנסו בלב השומעים, וכשאדם יוצא מענין לענין אחר, אינו נוה להתבונן במה ששומע.

^א ועכשיו אין אנו מקרין למתורגמן אפילו בנביא אלא פסוק אחד, שלא יבא לטעות, רק בתחילת ההפטרה אנו מקרין שלושה למתורגמן, להודיע כי כן הדין, אי לא דחיישינן שיטעה. [תוס'].

^ב קשיא על מה שאנו מתרגמין "ויאמר יהושע אל העם התקדשו", ויש שם ג' פסוקים עד "בעת ההיא", ומקרין אותן למתרגם שלשתן ביחד, ואף על פי שיש פרשה בסוף שני פסוקים. [והא שאנו מתרגמין הפטרות של פסח ועצרת טפי משאר ימים טובים, לפי שהן מדברות בנס היום, כדי לפרסם הנס, וכן במתן תורה כדי לפרסם הנס. [תוס'].

^ג "מי" כתיב.

^ד "משלו" כתיב.